

Издателство Жанет 45

е носител на националните награди:

Христо Г. Данов – за принос в националната книжовна култура:

в категория Българска художествена литература (2002);

в категория Издание за деца (2007);

в категория Разпространение на българската книга (2011)

Бронзов лъв на Асоциация българска книга – за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002)

Специална награда на АБК за оформление и полиграфическо изпълнение (2005)

Константин Константинов – за принос в книгоиздаването за деца (2005)

и Наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

© Йосиф Перец, автор, 2013

© Румен Жеков, художник, 2013

© Издателство Жанет 45, 2013

ISBN 978-954-491-901-6

Йосиф Перец
**СЯНКАТА
НА
СНЕГА**
разкази

2013

ДНЕВНИКЪТ НА ЕДИН РИБОЛОВЕЦ

Ягуарът се промъкваше към мен. Висях на клона. Отдолу Амазонка гъмжеше от алигатори. Можех да се залюлея на една лиана и да скоча на брега, но там ме очакваше кръвожадното племе, което искаше скалпа ми.

Не се сещах какво да направя в това ужасно положение. Оставих настрана молива и прекъснах романа, който пишех вече цяла седмица. Бях стигнал до девета страница. Страниците бяха големи, разграфени с тънки червени линии. На синята картонена корица пишеше с позлатени букви „Гърговска книга“. Бях откъснал първите листове с разни цифри, а на първата оцеляла страница с главни букви се мъдреше заглавието: „Моите приключения сред диваците“. Сражавах се с коварни врагове, преследвах ме свирепи животни, но аз, силен, смел и ловък, винаги побеждавах. Инак бях десетгодишен, кльощав, луничав и очилат.

Пианото долу замлъкна. Скрих книгата зад горната греда. Ицо бе свършил урока си по музика и щеше да се качи. Таванът беше нашето убежище. Миришеше на стари мертеци и на многогодишен прахоляк. В косите слънчеви лъчи, влизаци от капандурата, сребрееха паяжини.

Ицо беше най-добрият ми приятел, нищо че беше дебел. Момчетата му се подиграваха, понякога и аз, но на мен не ми се сърдеше. Защото го защитих, когато му се присмяха, че свири на пиано.

– Той не иска бе! Техните го карат!

Щях да намеря и за него роля в романа. Всяка история има нужда от такъв – смотан, но добър.

Когато дойде, пак се захванахме да строим Айфеловата кула. Истинската в Париж била висока триста метра, нашата нямаше и метър. Пак не беше лесно да се направи.

Застъргахме с триончетата си. Липовите дъски бяха меки, режеха се лесно, но трябваше много да се внимава. Частите на кулата бяха много – шейсет и четири, преброихме ги. Важно бе да паснат идеално. Малко невнимание – и цялата конструкция отиваше по дяволите.

Доскоро майсторехме всякакви дървени зайчета и слончета. Сега тези бебешки неща не ни интересуваха. Имахме точно определена цел. Да продадем Айфеловата кула. Страшно ни трябваша пари. Светът на приключенията ни зовеше. За Амазонка нямаше да спечелим, но до Искъра щяха да стигнат.

На другия ден заряха романа. Сгънах изписаните страници, на следващата написах „Днев-

ник“. В него щях да опиша истинските си приключения.

Кулата беше готова, сглобихме я и я боядисахме с блажна боя. Цвят „слонова кост“. Стана по-хубава от истинската. Занесохме я на Женския пазар. Сложихме я внимателно на тротоара и застанахме важни-важни до нея. Беше висока колкото нас.

Веднага се залепи един и даде пет лева. Ицо, загубеният, беше готов да се съгласи на минутата, успях обаче да го сръгам в дебелия задник. Успяхме да я продадем за осемнайсет лева.

Сутринта дочакахме старите да се замъкнат на работа и се втурнахме към гарата. Край Своге Искър течеше пълноводен, сигурно пълен с риба. В джоба ми, увити в хартия, се гушеха две кукички с позлатени връхчета.

Отсякохме си върбови пръчки, завързахме кукичките, сложихме по една гайка за тежест и ги пуснахме във водата.

Ицо, нали нищо не разбираше, си избра най-лошото място, съвсем на открито, така че сянката му да плаши рибата. На крачки от него аз се притах под надвисналите клони на върбата, в чиито подводни корени се въдят най-големите парчета.

И докато гледах захласнато в тихото течение, представях си каква едра риба ще хвана, как ще разправам на момчетата в класа и как майка ми ще я изпържи, а татко ще каже – браво, моето момче, отдавна не бях ял шаран...

Встрани от мен нещо блесна. Ицо беше вдигнал пръчката си, а на края на конеца лудо се мя-

таше риба. Нищо и никаква рибка. Не по-дълга от дланта ми.

Ицо я откачи, пусна я в кошничката за ръкоделие, която беше отмъкнал от майка си, и сложи нов червей.

Голям праз – казах си. Къде е това рибе, къде е моят шаран!

Когато порасна – мечтаех си – ще плавам в океана с лодка, а там, както знаете, няма никакви шарани, а ще хващам риби-чук по двеста кило!

Пак сребриста светкавица. Ицо хвана второ рибе. Завистта задълба къртичини в сърцето ми. Тъкмо се готвех да му подхвърля някаква язвителна забележка, когато той извика:

– Бързо, дърпай!

Пръчката ми трептеше, по водната повърхност се разширяваха кръгове. Вдигнах въдицата. Нищо. Само червеят го нямаше.

Побеснях.

– Не викай, плашиш ми рибата!

Във влака Ицо дърдореше възбудено. Аз мълчах. Какво да кажа? В скапаната му кошница имаше десетина рибки. Моето рибарско кошче, специално купено от магазина, беше толкова празно, че ми се доплака.

На следващата сутрин, сбърчил чело, споделях с моя дневник:

„Бяхме с Ицо на риба в Своге. Хванах три големи шарана, сигурно по две кило единия. Ръцете ме заболяха, докато ги донеса вкъщи.“

Загризах молива и великодушно добавих:

„Ицо също улови няколко малки рибки.“

Дневника си попълвах редовно. Рибите ставаха все по-големи. Особено се радвах на един огромен сом с дълги мустаци. Видях го нарисуван в старо риболовно списание.

Наесен тръгнах на училище и разреших посещенията си на тавана. И ето, че веднъж учителката ни задържа да лепим стенвестник. Връщам се аз следобеда, качвам се, както обикновено, на тавана – и какво заварвам!

Ицо дошъл преди мен, открил скривалището ми, прелиства дневника ми, задавя се от смях.

– Ей – сочи ме с пръст, – ама ти си бил голям рибар! Къде ги хващаш тия шарани и сомове, у вас в легена ли!

Внезапно млъкна. Трябва да съм го гледал много страшно, защото взе да измъква тлъстото си туловище към вратата.

От този ден престанах да пиша дневник. Оправих сгънатите страници и продължих романа си.

...Ицо Черната змия, дебелият и подъл вожд на племето, коварно се бе промъкнал на тавана и четеше чуждия дневник. Една маймуна уплашено изкряска и покри очи с ръце. Хвърлих се върху натрапника. Извадих ножа и го скалпирах.

ЛОВЕЦЪТ НА СНЕЖИНКИ

Съседката изведе детето си на двора. Бе на около година, едва пристъпяше, хванало се за майка си. Прехвърчаха редки снежинки, първи предвестник на зимата. С озарено от радост лице момченцето се опитваше да хване някоя от тях. После поглеждаше учудено дланта си. Там нямаше нищо.

Играта започна.

СЪДЪРЖАНИЕ

На две крачки от Светия град

Моят смахнат дядо	7
Дневникът на един риболовец	14
Загадъчната светлина	19
Франческо и Хрисуля	24
Свещ за петдесет стотинки	34
Чарли, който е Джеки	40

Като всички	49
(разказ в 18 глави)	

Лилавите петна

Мастилото	73
Куфарът, който разтърси света	78
Мечтата на Величко	84
Защо	88
Най-добрият приятел	92

Коледа с Пинокио	95
Посещението	99
Мистерия край плажа	103

Каруцарски напеви

1. Венета	112
2. Хризантеми	118
3. Философът	124
4. Братя	130
5. В дъжда	135
6. Старият орех	141

Сянката на снега

Искам да съм Пешо	152
Кон пасе трева	154
Занемарен склад	156
Бяла спретната къщурка	158
Какво общо имаме	159
Една книга	160
Еротичен роман	161
Цигарата	163
Вуйчо ми дърводелецът	165
Като проститутките	167
Владиците	169
След милион години	171
Джейн	172
Всеки понеделник в рая	174
В градината	175
Game over	177
Ловецът на снежинки	179

Йосиф Перец
СЯНКАТА НА СНЕГА
повести и разкази

Българска
Първо издание

Художник: *Румен Жеков*
Коректор: *Мая Любенова*

Формат 60/84/16
Печатни коли 11.5

Предпечатна подготовка:
Студио Стандарт ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: Полиграфически комплекс Жанет 45 – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел. 032/60 90 90

Издателство Жанет 45 ООД – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, факс: 032/60 90 60
www.janet45.com

ISBN 978-954-491-901-6